

například obdržel též nějakou další stížnost či podnět směřující proti správci, jenž by nasvědčoval tomu, že se jedná o systémové porušování povinností při zabezpečení osobních údajů.

Rovněž za škodu vzniklou porušením povinností spojených se zpracováním osobních údajů odpovídá, podle již zmíněného čl. 82 obecného nařízení, správce nebo zpracovatel, a to i v případě, že škoda vznikla chybou jeho zaměstnance či spolupracující osoby. Sám pak může podle okolností případu uplatnit následný postih vůči tomuto zaměstnanci či spolupracující osobě. V případě zaměstnanců se uplatní pracovní právní odpovědnost, případně se lze domáhat náhrady škody, pokud zaměstnanec škodu zavinil; důkazní břemeno však

nese zaměstnavatel. V případě zaměstnanců ve veřejné správě může být uvažováno i o odpovědnosti trestněprávní dle § 180 trestního zákoníku.

■ Co byste z pozice úřadu závěrem rád vzkázal čtenářům Moderní obce?

V Deklaraci nezávislosti ze 4. července 1776 se píše: „*Pokládáme za samozřejmé pravdy, že všichni lidé jsou stvořeni sobě rovni, že jsou obdařeni svým Stvořitelem určitými nezcizitelnými právy, že mezi tato práva náleží život, svoboda a sledování osobního štěstí.*“ Pochopíme-li právo na ochranu soukromí a osobních údajů jako – v realitě 21. století – nedílnou součást lidské svobody a „*práva na sledování osobního štěstí*“, dojdeme k závěru, že jde o stále důležitější svobodu, kte-

rou musíme chránit. V tomto smyslu je úřad takřkajíc „na stejné lodi“ se všemi obcemi jakožto správci osobních údajů.

Naším společným zájmem je chránit svobodu občanů. Úřad vždy bude pro obce především partnerem, proto bych závěrem chtěl znovu zdůraznit konzultační roli Úřadu a jeho připravenost být nápomocen správcům při nastavování vhodných postupů při ochraně osobních údajů tak, aby ochrana osobních údajů byla skutečně efektivní, tedy aby plnila svůj účel ve vztahu k osobám, o jejichž údaje jde, a zároveň, aby se stala běžnou a „automatickou“ součástí všech procesů obcí jako správců osobních údajů. ■

IVAN RYŠAVÝ

Klíčem k bezpečným hřištím je důsledná a pravidelná kontrola

Provozovat hřiště, navíc dobře navržené, které děti baví a rozvíjí, a především je bezpečné po celou dobu svého provozu. Nakolik je tento úkol pro obce a města jako zřizovatele a provozovatele náročný? Bezpečnosti se přece věnuje řada norem, certifikační autority, revizní technici, dodavatelé, státní instituce jako tvůrci příslušných metodik či jako kontrolori jejich dodržování. A co by pomohlo bezpečnost na dětských hřištích zlepšit?

a provoz dětských hřišť jsou zásadním nástrojem evropské normy řady ČSN EN 1176. Stanovují též principy provádění kontrol a inspekci veřejných zařízení, jež zahrnují běžnou vizuální inspekci, provozní inspekci a nezávislou odbornou inspekci (hlavní roční inspekce). Zatímco první dva stupně může zajišťovat pracovník provozovatele, hlavní roční inspekce má být provedena odborně způsobilou, nezávislou osobou. Ve smyslu požadavků normy to znamená osobu, která se přímo nepodílela na instalaci a neodpovídá za případné opravy, či provozní výdaje.

Zajištění skutečné nezávislosti inspekce není vymahatelné; je ale naprosto zásadní pro provozovatele, neboť je spolu s od-

Provozovatelé hřišť (radnice, školy) často vybírají nezávislého kontrolora formou veřejné zakázky. Ve vlastním zájmu je třeba brát v úvahu nezávislost, praxi a odbornou způsobilost, pojištění pro inspekční činnost, kvalitu inspekční zprávy včetně fotodokumentace a další aspekty ve vztahu k odborné způsobilosti. Jen samotná cena za provedenou inspekci by neměla být určující.

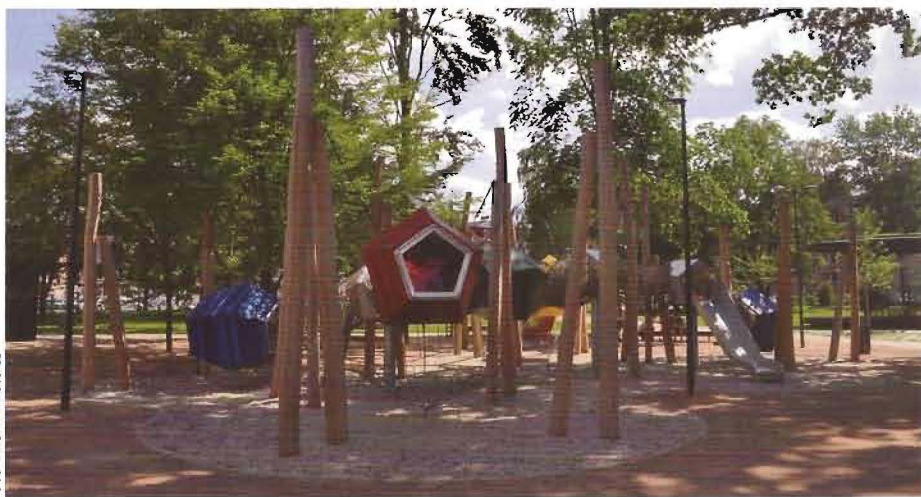

FOTO: ARCHIV HŘIŠTĚ.CZ

Park Stromovka v Humpolci. Ve spolupráci s architekty projektu návrh a realizace dětského hřiště od firmy hřiště.cz

Informace k tématu jsme požádali Ing. Libora Dupala, ředitele Kabinetu pro standardizaci a předsedu Sdružení českých spotřebitelů (SČS), který je poskytl s přispěním Zdeňky Houzvičkové, předsedkyně Komory SOTKVO (Sdružení opravářů, techniků, kontrolorů a výrobců veřejných zařízení pro děti a mládež) a soudní znalkyně. O své poznatky a zkušenosti se podělili také zástupci výrobců a dodavatelů.

■ Před pěti lety zadalo Sdružení českých spotřebitelů spolu s partnery výzkum na téma, jak se radnicím daří zajišťovat revize dětských hřišť a sportovišť. Jeho zásadním zjištěním tehdy bylo, že vstupní a hlavní roční kontroly hřišť většinou nejsou nezávislé. Proč tuto situaci označujete jako problematickou? A změnila se od té doby?

Výsledky průzkumu jsou stále platné, vycházíme z nich ve své práci. Pro budování

bornou způsobilostí předpokladem řádné provedené inspekce, a tedy jejího smyslu. Osoba, která není nezávislá, může mít za některých okolností zájem neidentifikovat některé závady (např. dodavatel zařízení neidentifikuje instalační vady). Požadavky na nezávislé kontroly, tedy subjekty, které nejsou ani smluvně spojeny s výrobou,

uvádějí i sektorové metodické pokyny. Ku příkladu Státní zdravotní ústav loni vydal Metodické doporučení k zajištění a zvýšení ochrany zdraví a bezpečnosti dětí a mládeže – Správná praxe bezpečného provozu veřejných zařízení pro hry a sport dětí a mládeže (dětských hřišť, sportovišť, tělo cvičení apod.).

■ Jak by měl v ideálním případě probíhat výběr nezávislého kontrolora?

Podle již zmíněného průzkumu hraje významnou roli cena, za kterou provozovatelé inspekční firmu poplácávají. Rozsah kontrol není často poptávkou přesně vymezen a inspekce bývají nedostatečné úrovně. Stává se, že si dodavatel smluvně vymíní,

Máme co největší zájem na tom, aby hřiště byla bezpečná, zaznívá od výrobců a dodavatelů

S prevencí bezpečnosti na dětských hřištích lze začít už při jejich plánování. Dobře navržené a vystavěné hřiště se později lépe udržuje a kontroluje.

Zeptali jsme se zástupců dvou společností, jež se zabývají návrhy a výstavbou dětských hřišť či venkovních fitparků a které za sebou mají mnoho úspěšných realizací:

Co by měly obce a města jako zadavatelé a provozovatelé hřišť zvážit na samém počátku? O jaké typy hřišť je v posledních letech zájem? S jakými materiály se nejčastěji pracuje? Provádíte také větší kontroly (např. roční) u svých zákazníků?

■ **Kateřina Fuxová, společnost hřiště.cz:** Investor by měl vždy zvážit finance, okruh potenciálních uživatelů, lokalitu a přemýšlet také o typu dodavatele. Za jeho historií a referencemi je totiž přímo skryta kvalita i bezpečnost. Design herních elementů je z mého pohledu stejně tak důležitý.

Na hřiště obecně lze nahlížet dvojím způsobem: jako na soubor jednotlivých herních prvků, nebo jako na „prostor“ pro hru doplněný herními prvky. My preferujeme druhý, širší pohled, který sice může být pro investora náročnější, ve výsledku však přínosnější. Kvalitně zbudovaný herní prostor je příjemným prostředím nejen pro děti a jejich dozor, ale často i pro širokou veřejnost. Občas, a snad stále častěji, potkáme investory osvilčené, smýšlející jinak a požadující originální realizaci. Hřiště totiž nemusí být pouze typové a určené jen omezené věkové skupině. Také atypické realizace lze certifikovat a investor se nemusí obávat o bezpečnost provozu.

Vybudovat hezké moderní hřiště ladící s okolím lze i na malé ploše. V situaci, kdy obec na malé ploše požaduje vybavu pro určitou věkovou kategorii, měla by mít dobře zmapovaný demografický stav i potenciál hřiště do budoucna.

Oporou při výběru hřiště, v komunikaci s veřejností i s konečným nadefinováním může být investorem architekt, krajinářský architekt (ne projektant) nebo kvalitní dodavatel prvků se širším záběrem a zkušenostmi. Hřiště je navíc součástí veřejného prostoru a je potřeba vnímat okolní vztahy a přírodu. Cena hřiště nikdy nemá být jediným kritériem výběru.

V posledních letech stoupá zájem o budování sportovních hřišť pro starší děti i dospělé. V kurzu jsou workout, parkour, hřiště na principu tělocviku. Všechny tyto typy jsou součástí našeho portfolia.

U všech dosud zmíněných typů hřišť se preferují hlavně přírodní materiály. Kovová hřiště jsou, vzhledem k vyšší odolnosti, požadována v zatěžovacích lokalitách, zejména na sídlišťích. Oblíbenější jsou však stále dřevěná hřiště. I my jsme s rustikálními akátovými hřišti před dvaceti lety začínali. Jsou skoro až pohádková, ale zároveň dost specifická a nehodí se všude. Dětská líbivost by nikdy neměla být v prvním plánu. I dřevěná hřiště může mít vyřezanou formu.

Stejně tak je omylem domnívat se, že dětské hřiště má hýřit veselými barvami. Barvy sice děti stimulují, ale je správné pracovat s nimi obezřetně. Hřiště zároveň tříbí vkus malých uživatelů a stále se při jeho budování pohybujeme ve veřejném prostoru, který je nutně zohledňovat. Výjimkou mohou být právě atypické realizace, kde se předem s barevností a s užitím netradičních materiálů a kombinací počítá. Hřiště pak může být i výtvarným objektem a užitnou dominantou v prostoru (foto 1).

Pokud hovoříme o bezpečnosti, myslím, že důležitější než samotný certifikát je historií a praxí ověřený dodavatel. K provádění povinné roční kontroly mohou říci pouze to, že ji provádějí buď revizní technici, nebo přímo výrobci, resp. dodavatelé prvků. Obojí legislativa umožňuje. My nabízíme roční kontroly současně s provedením servisu a údržby tak, že po naší návštěvě je hřiště uvedeno do souladu s požadavky norem. O tuto službu je ze strany zákazníků zájem, ale vzhledem k počtu realizací nejsme kapacitně schopni všechny takto obhospodařit. S mnohými revizními technikami spolupracujeme a jejich poznatky jsou pro nás důležité. V principu ale nemůžeme souhlasit s názorem vedení Komory SOTKVO sdružující část revizních techniků, že totiž každý výrobce je apriori ve střetu zájmu.

Faktem je, že finální právní odpovědnost za bezpečnost prvků leží na bedrech výrobce. V praxi může nastat například situace, kdy prvky výrobce jsou opatřeny platnými certifikáty, hřiště je postaveno podle příslušných technických norem, revizní technik vydá zprávu o kontrole v kladném znění a provozovatel se o hřiště (doložitelně) náležitě stará. Přesto dojde na hřišti k úrazu. Pokud se přezkoumáním dojde k závěru, že se tak stalo vlivem některého zařízení (např. kvůli skryté konstrukční vadě, kterou během zmíněného procesu nikdo neodhalil), jde veškerá odpovědnost za výrobcem. Odpovědnost nenese certifikátor, byť ve svém posouzení pochybil a certifikát vydal. Odpovědnost neleží ani na revizním technikovi, který vydal revizní zprávu. Odpovědným zůstává pouze výrobce. Víme, že zkušenost investorů s výrobcí je různá. Dodavatelé hřišť by měli být důkladně prověřeni již v rámci nabídkového řízení a při přebírání hřiště. K tomu mohou obce a města využít také revizní techniky, pokud jim zajišťují kontrolu nového hřiště ještě před uvedením do provozu. To, zda je hřiště kvalitní, bývá pro trénované oko záležitostí pár vteřin a my víme, že se v oboru pohybuje také nekvalitní a zjištěná „konkurence“. Setkali jsme se s neplatnými a účelově vytvořenými certifikáty. Víme, že se na trhu pohybují firmy, které nabízejí pod cenou plagiáty prvků. V obou případech se jedná o praktiky odporující dobrému mravu, ale také zákonu a revizní technik by na ně mohl poukázat. Přivítali bychom spolupráci v tomto smyslu.

Závěrem bych dodala, že obecně může být problémem i to, jak veřejnost vnímá, co je bezpečné.

Normy pro všechny typy hřišť vždy ošetřují ta rizika, která uživatel není schopen předpokládat. Také rodiče musí vědět, že ani certifikované hřiště není „peřina“, a že jejich povinnost péče o dítě trvá i na hřišti.

■ **Dan Hurný, společnost Colmex:** Obce a města by měly zvážit, jaká věková kategorie bude hřiště využívat především, každá totiž preferuje trochu jiný typ pohybu. V posledních letech se velmi zvýšila poptávka po možnosti venkovního cvičení a po výstavbě venkovních fitparků.

Roste zájem především o kombinovaná hřiště, která poskytují sportovní vyžití pro všechny generace a zároveň slouží jako místo pro mezigenerační setkávání. Takový fitpark obsahuje workoutovou sestavu, na které si zacvičí většina sportovců, parkourové prvky, které lákají především mladší návštěvníky, fitness stroje pro seniory, ale i pro osoby po úrazech v rámci rehabilitace či maminky hlídající své ratolesti a v neposlední řadě i posilovací stroje s volitelnou zátěží, které vyhledávají siloví sportovci a kulturisté.

Velmi oblíbeným prvkem je také dětský koutek, který lze v takovém fitparku odděleně vybudovat, aby se nenudily ani ty děti, které ještě nemohou na výše uvedených prvcích bezpečně cvičit. Takový koutek obsahuje zejména pružinová houpadla, pískoviště, kreslicí tabule, nebo různé lanové prolézačky. Fitparky se jako odkaz Miroslava Tyrše a Jindřicha Fügnera stávají v místech větší kumulace obyvatel nebo tam, kde se očekává zvýšený zájem o sport a pohyb, tj. na sídlišťích, v areálu škol či vyletných místech v přírodě. Znamenáváme i trend ze strany firem budovat taková hřiště pro své zaměstnance.

Nejvhodnějším materiálem je ocel např. s povrchovou úpravou práškového lakování, náročnější uživatelé volí nerezovou ocel. Prvky vyrobené z těchto materiálů mají dlouhou životnost, odolávají vandalismu a poměrně snadno se opravují ve srovnání s prvky vyrobenými ze dřeva.

Naši technici provádějí hlavní kontroly, tedy revize STZ prováděné podle platné technické dokumentace a normy ČSN EN 16630. Většina zřizovatelů chce mít své fitparky, do kterých investovali i nemalé finanční prostředky, ve stoprocentním stavu, a proto tyto roční kontroly nezanedbává. Přes 80 % zřizovatelů si své fitparky nechává kontrolovat našimi technikami vzhledem ke zkušenostem daným už jedenáctiletou praxí.

Revizní kontroly nad rámec běžně prováděných revizí obnášejí i promazání všech spojů, utažení uvolněného spojovacího materiálu a menší opravy. Mezi nejčastější zjištěné nedostatky patří chybějící pryžové dorazy na fitness strojích, které vandalové často odmontovávají a pohazují po okolí, nebo si je odnášejí. Dále to jsou posprejované konstrukce, ale to je spíše estetická záležitost.